

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ.— 49

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετ' ἑξήκτα ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γράμματα ἐκ Ρουμανίας — Ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ
Πολιτείας ἐν Γαλλίᾳ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικά
ἀγγελίαι.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ἵνα ἐπανεέλθωμεν ἐπὶ λυπηρῆς ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἔδει νὰ ἐπιβίση τέλος ἡ πᾶσι τοῖς τὰ κοινὰ πράττουσιν ἐπιβαλλομένη σύνεσις καὶ ἡ ἀπαραίτητος ἐν ἐξῆψει πλῶν μετριοπάθεια. Θλιβόμενοι λίαν ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ρουμανικῷ κράτει ἐπικρατούσῃ οὐχὶ εὐαγγελικῇ οὐδὲ κοσμικῇ συμπεριούσῃ μισοδέλφω πολιτείᾳ ὀρθοδόξων πρὸς ὀρθοδόξους, θλιβόμενοι λίαν ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ διαιτάξεων συγκρατουσῶν τὴν ἀπαιτούμενην μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀρμονίαν καὶ εἰρήνην, καὶ γράψαντες τὰ δέοντα πρὸ τινων μηνῶν, εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς θέσιν ἴσως δυσχερεστέραν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἐπίσημον γράμμα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας καὶ ἐπιστολάς ἐπίσημους καὶ εἰδήσεις ἐφημερίδων, ἐξ ὧν πάντων προκύπτουσι συμπεράσματα ὅπως ἀντίθετα πρὸς τὰ προσδοκώμενα. Καὶ ἦσαν τὰ προσδοκώμενα πάντοτε χαρμόσυνα, δυνάμενα νὰ θέσωσι διὰ πᾶντὸς τέρεμα

εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν πρὸς ἀλλήλους σχέσεων ὀρθοδόξων πρὸς ὀρθοδόξους, ἐπανάγοντα τὴν ἐνεκὰ κοσμικῶν πόθων καὶ σκοπῶν ἀστηρίκτων διασπασθεῖσαν ἀρμονίαν καὶ ἐνότητα, τὴν χρησιμωτάτην παντὶ συστήματι ἀνθρώπων καὶ μάλιστα χριστιανῶν ὀρθοδόξων.

Ἐγνώσθη τοῖς ἀνγνωστοῖς τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» πρὸ τετραμηνίας, ὅτι εἰς συλλαλητήριόν τι συγκροτηθὲν ἐν Βουκουρεστίῳ προέστατο ὁ ἐπίσκοπος Κραϊώβας θεοφίλ. κ. Σωφρόνιος, ἐν αὐτῷ δέ, καθ' ὃ γίνεται συνήθως ὅπου τὸν ὄχλον ἐξάπτουσι δημαγωγοί, ἐλέχθησαν καὶ φράσεις ἀνευλαβεῖς καὶ ῥήματα κατὰ τῆς ἀγιοπάτης Μ. Ἐκκλησίας, ἧτις εἶχε καθῆκον ν' ἀποτείνῃ παραιτήσεις ἀδελφικὰς τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Οὐγγρουβλαχίας, οὗ εἰς τὴν ἐνορίαν ἐγένετό τε τὸ συλλαλητήριον καὶ παρεισέδυσεν ὁ ἐπίσκοπος-πρόεδρος. Εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ἀπολυθεῖσαν (ὑπ' ἀριθ. 4666) τῇ 1 αὐγούστου ἡ συνελθοῦσα ἐν Βουκουρεστίῳ Σύνοδος ἀπήντησε τῇ 28 ὀκτωβρίου, δεκά καὶ ἐννέα ἡμέρας μετὰ τῆς ἐν Βουκέλλε καὶ Βουκουρεστίῳ νεωτέρας διχρηλώσεως, αἵτινες ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ νὰ πείσωσι τὴν Σύνοδον τῆς χώρας καὶ τὸν μητροπολίτην ἵνα μὴ προβῶσιν εἰς ἐπίπληξιν ἢ τιμωρίαν τοῦ ἐπισκόπου τοῦ προεδρεύσαντος τῆς συναθροίσεως καὶ συνεπῶς τῶν ἱερέων, ὅσοι προεδρεύσαν ἀνεδέχοντο συλ-

λαλητηρίων ὁμοίων, ἀνευλαβεῖς ἀνεχόμενοι κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐκφράσεις.

Τὴν ἀπάντησιν τῆς ἱερᾶς Ρουμανικῆς Συνόδου ὑπογράφουσιν οἱ μητροπολίται Οὐγγροβλαχίας καὶ πρόεδροι Ἰωσήφ, Μολδαβίας καὶ Σουτζάβας Περθέσιος, καὶ οἱ ἐπίσκοποι Ριμνίκου Νέου Σεβερίνου Ἀθανάσιος, Ρωμάνου Γεράσιμος, Βουζέου Διονύσιος, Χουσίου Κόνων, Ἀρτζεσίου Γεράσιμος, Κάτω Δουνάβεως Ποιμὴν, Ριμνίκου Βαλερινός, Βουρλακίου Κωνσταντίνος, Γαλαζίου Μελέτιος, Πλοεστίου Νήφων, Βοτοσανίου Κάλλυστος, Πιτεστίου Μελεχισεδέκ καὶ Βακλίου Γεννάδιος. Διαβεβαιοῦσι πάντες οὗτοι περὶ τῆς πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτῶν ἀγάπης καὶ στοργῆς, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, καὶ τῆς προσπαθείας, ἣν κατεβάλλουσιν ὅπως μὴ παρεκτρέψῃ παρὰ τῶν ρουμανικῶν κλήρων καὶ τῶν λαῶν ἡ κοσμικὴ ἐκείνη μέριμνα, ἥτις «ἀσυμβίβαστος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀγνότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ μάλιστα πρὸς τὴν ἰδεώδη χριστιανικὴν τελειότητα». Βεβαιοῦσιν οἱ ἱερώτατοι ἀρχιερεῖς τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὅτι γινώσκοντες ἦν ἡ Μαρία ἐξελέξατο ἀγαθὴν μερίδα (Λουκᾶ Γ', 38—42) καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἀκολουθοῦντες ἀσκέπτονται ἐν καὶ μόνον, νὰ στερεώσωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, ὑπὲρ ἧς καθ' ἑκάστην ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία δέεται» καὶ καυχῶνται καθιστῶντες τῷ παναγίῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ γνωστὸν ὅτι «οἱ εἰς τὴν ποιμαντορίαν αὐτῶν ἐμπειστευμένοι ὀρθόδοξοι φέρουσι χριστιανικοὺς καρποὺς ἀξίους ἐπαίνου καὶ μιμήσεως».

Εὐχαριστοῦμεν τοῖς τοιαύταις διαβεβαιώσεσι χορηγοῦσι καὶ ἀγόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ συλλαλητήρια τοῦ θεοφιλ. Κρηθώβας καὶ τοῦ ἱερέως Γκουζίνου, προεδρευσάντων τοῦ μὲν ἐν Βουκουρεστίῳ τοῦ δὲ ἐν Βραίλα, ἀπετελοῦντο βεβίως οὐχὶ ἐξ ὀρθοδόξων διότι ὀρθόδοξοι «φέροντες χριστιανικοὺς καρποὺς ἀξίους ἐπαίνου καὶ μιμήσεως» οὐδέποτε προφέρουσι λεξεις ἢ φράσεις ἀνευλαβεῖς καὶ χλευαστικὰς ἐναντίον οὐδεμιᾶς τῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν· διότι ὀρθόδοξοι πεποιθέντες καὶ μάλιστα πτυχίον ἐπιστημονικῶν σπουδῶν φέροντες, οἷος ὁ λεγόμενος προλῦτης τῆς θεολογίας κ. Χιριτέσκος, οὐδέποτε παρεκτρέπονται εἰς ἀσεβεῖς ἐκφράσεις ἐναντίον τοῦ πρωτοερχοῦ τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀλλ' ὡς γράφει ἡ «Universul» τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν τῷ ἀριθμῷ 279 τῆς 11 ὁκτωβρίου (σελίδα γ', στήλη β' πρὸς τὰ κάτω), συνέβηκεν τὰ θλιβερά ταῦτα συμπτώματα τὰ μαρτυροῦντα οὐχὶ χριστιανικοὺς, οὐχὶ ἀξίους ἐπαίνου καὶ μιμήσεως καρποὺς· διότι βεβαιοῦσι συμφώνως τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ καὶ ἡ «Adeverul» τοῦ

Βουκουρεστίου τῆς 11 ὁκτωβρίου ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς, σελίδι (στήλη δ' ἐν μέσῳ καὶ σελ. γ' στήλη β' καὶ γ') καὶ ἡ «Conservatorul Brailei» 11 ὁκτωβρίου (ἐν ὅλῃ τῇ α' σελίδι), ὅτι πράγματι τὰ λεχθέντα ἐν τοῖς συλλαλητήρισι ἦσαν ὅχι χριστιανικοὶ καρποὶ, ὅχι ἀξιοὶ μιμήσεως καὶ ἐπαίνου. Οὕτως ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τρεῖς ἐφημερίδες, μεταδιδούσας ἡμῖν τὰ θλιβερά ταῦτα συμπτώματα χριστιανικῆς ἐκλύσεως.

Ἡ ἐπιστολὴ τῶν πνευρωτάτων ἀρχιερέων τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας διαψεύδει πάντα τὰ γραφόμενα τῶν ἐφημερίδων τούτων, βεβαιοῖ ὅτι οὐδὲν ἐλέγχθη περὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δυνατὸν ρωμοῦνός τις ἐπίσκοπος νὰ λάβῃ μέρος εἰς συνάθροισιν, ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ συμφερόντων ἐθνικῶν τοῦ ρουμανικοῦ κράτους. Παρεκτρέχοντα τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ρουμῖνοι δημοσιογράφοι θεωρήσουσι καθήκον νὰ διορθώσωσι τὰ γραφέντα ὑπ' αὐτῶν ἀναστυλῶντες τὴν ποθομένην ἀλήθειαν καὶ προτρέποντες καὶ τοὺς ἐν τοῖς συλλαλητήρισι παρευρεθέντας νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι οὐδὲν τῶν ἀναγραφέντων εἶπον κατὰ τὸ οἰκουμενικῷ πατριάρχῳ καὶ τῶν ὑποκειμένων τῷ ἀγίῳ πατριάρχῳ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ μητροπολιτῶν. Οἱ ἱερώτατοι μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἔχουσι σπουδαιότατον καθήκον, ὅπερ αὐτοὶ εἰς ἐκτελεστὴν ἐπιβάλλουσι, διότι καὶ λέγουσιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῶν, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία χρεωστῇ νὰ δέηται τοῦ Κυρίου νὰ φωτίῃ τοὺς ἡγέτας τῶν λαῶν ὅπως οὗτοι γλυκαίνωσι, δι' ἧς ἔχουσι δυνάμεως, καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἐπιόχης τῆς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου συνιστωμένης ἡμῖν, τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς, τοσοῦτον πολυτίμους ἡμῖν διὰ τὴν ἡμετέραν ἐν Θεῷ σωτηρίαν».

Ἐπικινῶντες τὸν πόθον τοῦτον ἀγνοοῦμεν ποῦ περὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπὸ τῆς ταύτης. Τὰ μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις ἑλληνικαῖς κοινότησι Καλαρχτίου καὶ Γιουργέβου γενόμενα δεικνύουσιν ὅτι καὶ πρὸς Κύριον δεήσεις ὅπως ἐπὶ τοὺς ἡγέτας τῶν λαῶν καταπέμψῃ φωτισμὸν καὶ γένωνται ἡπιοὶ πρὸς τοὺς διὰ τοῦ Θεοῦ βαπτίσματος ἀναγεννηθέντας, πρὸς τοὺς σὺν τοῖς ἀδελφοῖς ρουμάνοις ὁμολογοῦντας ἐνὰ Κύριον καὶ μίαν πίστιν, ἐπήνεγκον ἀποτέλεσμα πολὺ διάφορον τοῦ εὐκαίρου καὶ προσδοκωμένου. Ἡ πρόφασις τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Βουκουρεστίου, ὅτι οἱ προϋστάμενοι τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ἐν Ρουμανίᾳ κοινοτήτων πρέπει νὰ φέρωσι πτυχίον προλῦτου τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ πνευματικῆς Ἀθηνῶν φαίνεται ἔχουσα σκοπὸν νὰ στερήσῃ τὴν τοῦ Γιουργέβου κοινότητα τοῦ εὐρεθέντος ἱερατικοῦ προϋσταμένου καὶ

προσωρινῶς ὑπαγᾶν τὴν ἐκ τῆς πνευματικῆς ἐπίσκεψιν παπᾶ ρουμάνου, ἀπεναντίας πρὸς τὰ παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις κράτεσι νενομοθετημένα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ ἐπιβαλλόμενα. Αἱ δὲ ἐν Καλκαρατίῳ ἐπὶ κηδεῖα ὀρθοδόξου ἑλλήνος συμβᾶσι τῇ 15 ὁκτωβρίου σκηναὶ ἐκ μέρους κληρικῶν ρουμάνων, προσηλυτευόντων ἤδη καὶ νεκροῦς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν συγγενῶν τοῦ κηδευμένου. ἡ ἐκδίωξις τοῦ νομίμου προέστου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, κηδεύοντος ὁμογενοῦς ἡμῖν ὀρθοδόξου νεκρὸν, δεικνύουσιν ὅτι τὸ χριστιανικὸν πολίτευμα ἐν τισὶ πόλεσι τῆς Ρουμανίας παρᾶγει κερποὺς ἀνᾶξίους μὲν μιμήσεως, ἀξίους δὲ καταδίκης.

Ἄλλως δὲ ἡ ἀπαίτησις πτυχίου τῆς θεολογικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν οὐχὶ δὲ τῆς ἐν Χάλκῃ φαίνεται ἡμῖν ἀκατανόητος, ἐφ' ὅσον γινώσκουμεν πρῶτον μὲν ὅτι κατὰ τὸ 1867 μολδαβὸς ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Κλήμης, ἐζήτηε καὶ ἐλάμβανεν ἐγγράφον ἀναγνωρίσεως τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν οὐχὶ ἐκ τῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ, καλλίτερον νῦν κατηρτισμένης ἢ πρὸ τεσσαρκακονταετίας, δεύτερον δὲ ὅτι ρουμᾶνος πρωθιερέρχης πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐκλεγείας ἐστέρειτο καὶ τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ. Τοιαῦτα ἀξιώσεις δεικνύουσι δυστυχῶς ὅτι ὑπάρχουσι καὶ κληρικοὶ ρουμᾶνοι φρονούντες τὰ ἐνκνίκα τῶν ὑπὸ τῆς ἱερέας ἐν Ρουμανίᾳ Συνόδου βεβαιουμένων καὶ παρὰ πάντα λόγον εὐρίσκοντες προφάσεις ὅπως ἐπενέγκωσι ψυχρότατα μεταξὺ ὁμοπίστων μὲν ἀλλ' ἑτερογλώσσων ἀδελφῶν, συγγέοντες πόθους κοσμιωτέρους καὶ γενερούς πρὸς τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκύνησιν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ἐφ' ἣ καυχῶνται οἱ πνευρώτατοι ρουμᾶνοι ἀρχιερεῖς ἐν τῇ συνοδικῇ αὐτῶν ἐπιστολῇ τῆς 28 ὁκτωβρίου. Δυνατὸν, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, νὰ παραισδύωσι παρὰ τοῖς πιστοῖς ἄνθρωποι κοσμικῶν ἀρχῶν ἀπεσταλμένοι, κοσμικῆς βλάβεσιν ὑπουργοῦντες, σκοπίοις ὑπηρετοῦντες σκοποῖς, Θεοῦ δ' ἀνεχομένου δυνατὸν οὗτοι νὰ διαπραγματεύωσι εἴ τι ἂν ἐπιτρέπωσιν αὐτοῖς ἢ ἐπιβάλλωσιν αἱ κινεῖ διδασκαλί καὶ τὰ ξενίζοντα δόγματα δυνατὸν οὗτοι νὰ προβαίνωσιν ἔργοις ἢ λόγοις εἰς διάσπασιν ἀδελφικῶν δεσμῶν ὑπάρχοντες φλόγα διαιρέσεων, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν. Ἀλλ' οὐδενὶ κληρικῷ ἐπιτρέπεται νὰ ὑποβάλῃ τὰς τοιαύτας σκεπτικὰς ρηθιουργίας, ἐπιβάλλεται δὲ μᾶλλον νὰ συμβουλεύῃ τὸ ἐνκνίον, ἵνα τὸ ποίμνιον αὐτοῦ διακρίνηται ἐπὶ κερποῖς χριστιανικαῖς ἀξίαις ἐπαίνου καὶ μιμήσεως.

Μέγα μέρος τοῦ ὑπὸ τὸν πατριρχικὸν Οἰκουμενικὸν Ὁρόνον ὀρθοδόξου πληρώματος ἀπὸ τινων ἐτῶν τρεῖς

τοῦσι προσηλυτευταὶ ἐκ τῶν παρὰ τὸν Δούναβιν χωρῶν ἐμπνεόμενοι καὶ διεπόμενοι καὶ διὰ μέσων ὕλικῶν πειρώμενοι νὰ διαφθείρωσι συνειδήσεις καὶ ζητοῦντες ἵνα δημιουργήσωσιν ἐθνικότητα νέαν, διότι εὐρέθησάν που ὁμογενεῖς ἡμῖν ὀρθόδοξοι λαλοῦντες ἑλληνικὴν παρεφθαρμένην καὶ σύμμικτον ἐκ βλαχικῶν τε καὶ ξενικῶν λέξεων, ταῦτά δὲ τοῖς ἑλλήσιν ἔχοντες αἰσθήματα καὶ ἔθιμα καὶ παρὰδόσεις. Οἱ ποιμένες οἱ ποιμνίνοντες ὀρθοδόξους σπαρσσομένους ὑπὸ λύκων ἐπιτελοῦσι καθήκον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πρὸς τὴν συνειδήτιν αὐτῶν, πρὸς τὴν θεοθῆν ἐφ' ἣμᾶς τεταγμένην κυβέρνησιν, νοθευόντες καὶ συμβουλεύοντες τὰ δέοντα, στηρίζοντες ἐντὶ πίστει, διδάσκοντες τὸ κανονικὸν τῆς Ἐκκλησίας πολίτευμα, ἐνῷ κληρικοὶ ἀσεβεῖς καὶ καθηρημένοι, οὐδὲ μὴν πνευματικὴν ἀρχὴν ἀναγνωρίζοντες, ἐπιτρέχουσι τοὺς διὰ χρημάτων διαφθειρομένους ὡς καὶ τοὺς στερρῶς ἐν ταῖς πεποιθήσεσιν αὐτῶν ἐμμένοντας, ἀντιποιοῦνται τοῦ τίτλου καὶ τῆς ἀποστολῆς ἱερέως ὀρθοδόξου καὶ κοινωνοῦσι καὶ συμπράττουσι σχισματικαῖς ἀποκεκληρυγμένοις ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς τοιοῦτους κληρικοὺς δυστυχῶς ὀρθόδοξος ὑπουργὸς ἀναγνωρίζει ὡς ἐν ἐνεργείᾳ ἱερεῖς καὶ κατὰ τῶν τοιούτων ἀσεβεστάτων ἀνθρώπων—ὅχι πλέον ἱερέων— ἀντὶ ν' ἀκουσθῶσιν ἐν συλλαλητηρίοις καὶ βουλαῖς ὀρθοδόξοις ἀποδοκιμασίᾳ, τὸν κντίον ἀκούοντι συμφωνίᾳ καὶ φωνῇ συμπληθείας, δεικνύουσι ὅτι παρᾶγονται ἐκεῖ χριστιανικοὶ κερποὶ ὅλως ἀνᾶξιοι μιμήσεως καὶ ἐπαίνου.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐπύσαστο νοθετοῦσα τὰ δέοντα τοῖς ποιμνινομένοις, συνιστῶσα τὸ πρέπον εἰς τοὺς ποιμένους. Ἐπανειλημμένα γράμματα πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν ἐπαρχιῶν, ὅσας οἱ προσηλυτευταὶ λεηλατοῦσι, συνιστῶσι προσοχὴν μὲν μεγίστην ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἀρχιερατικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἀποφυγὴν δὲ πνιτὸς τοῦ δυναμένου νὰ χορηγήσῃ καὶ πόρρωθεν ἀφορμὴν εἰς παρεξήγησεις. Ἀλλ' οὐδέποτε δύναται ν' ἀνεχθῇ ἐπιδρομὴν ἀνιέρων ἀνθρώπων, ἱερέων ἄλλοτε, νομίμως καθηρημένων ὑπὸ τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, ἐπιτρέχόντων τὸ ποίμνιον αὐτῆς τὸ ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ἐν ἀγάπῃ χριστιανικῇ καὶ γαλήνῃ βιοῦν. Ἡ Μ. Ἐκκλησία καθήκον ἔχει νὰ συμβουλεύῃ τὸ ποίμνιον ὅπως ἐμμένῃ ἐν τῇ πίστει τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ μὴ προσέχῃ εἰς τὰς κκιννοφανεῖς θεωρίας τῶν ζητούντων νὰ δημιουργήσωσι νέαν ἐθνικότητα ἐν μέσῳ πληθυσμῶν ὁμογενῶν διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων ἐπὶ αἰῶνας συγκατασπασμένων, δεσμῶν γλώσσης, παρ' ἣ λαλεῖται καὶ ἡ διεφθαρμένη, ἢ μὴ ἑλληνικὴ, δεσμῶν παραδόσεων, δεσμῶν ἐθίμων. Ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀπὸ αἰῶνων γινώσκει τὸ καθήκον μητρὸς πρὸς τέκνα καὶ τίνες αἱ

τῶν τέκνων ἠθικῇ καὶ θρησκευτικῇ ἀνάγκῃ καὶ πῶς πρέπει νὰ θεορπευθῶσιν αὐταί. Ἡ Ἑκκλησία ἐπιτελοῦσα τὸ καθήκον τοῦτο ἐλπίζει ὅτι πάντες οἱ κηδόμενοι τῆς εἰρήνης ἐν Ἀνατολῇ καὶ μάλιστα ἐν μέρεσιν ἐπικείροις θέλουσι συντελέσει εἰς ἔργον εὐαγγελικόν, ἐπαναφέροντες τὴν διχασθεῖσαν ἀδελφικὴν ἀγάπην, ἣν ματαίως ἡμεῖς ζητοῦμεν, ἐν ὅσῳ προπυγάνῃ ξέναι καταλυμαίνονται τὰ ἐπίκαιρα ταῦτα μέρη. Ἡ Ἑκκλησία εὐλογεῖ καὶ πάντας τοὺς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἐργαζομένους· εὐλογεῖ τοὺς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς σωτηρίας ἐμμένοντας καὶ κυρίως τοὺς ἐν ἐπαρχίαις μεγάλαις ὑπὸ ξένων ἐπιδρομέων ἐπηρεαζομένους, καθὼ γινώσκουσα τί τὸ συμφέρον αὐτῶν καὶ τί τὸ χρέος αὐτῶν ἀπέναντι καὶ ἐκυτῆς καὶ τῆς σεβαστ. κυβερνήσεως. Ὑπὲρ τῶν τοιούτων πιστῶν αὐτῆς τέκνων κρυωμένη δύνανται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν καθιστώσα γνωστὴν «τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς Ἑκκλησίαις τῇ Μακεδονίᾳ» ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περίσσεια τῆς χρηστ. αὐτῶν ὅτι ἐκυτοῦς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν διὰ θελήματος Θεοῦ».

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον λαβὼν γνῶσιν δημοσιεύματός τινος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «οἱ ἀνακόλουθοι» ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5 δεκεμβρίου ε. ἔ. φύλλῳ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», καθαπτομένου μελῶν αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀπρεπῆ καὶ κακόβουλον, προδίδοντα δὲ, οὐ μόνον ἄγνοιαν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀνευλάβειαν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα, καὶ ἐν γένει πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν κέντρον, ἀποδοκιμάζει αὐτὸ καὶ ἐγκρίνει τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἀπόσπασμα πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς τῆς 30ης Αὐγούστου 1905.

«Ὁ ἀξιότιμος κ. Α. Καζανόβας ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω (ἔγγραφα) περὶ διορισμοῦ διδασκάλων ἐκ μέρους τῶν κατὰ τόπους Ἐφόρων, ἐπειδὴ, καθὰ πρακτικῶς, πολλάκις οἱ Ἐφοροὶ ὠθοῦνται πρὸς πᾶσιν καὶ ἀντικατάστασιν τῶν διδασκάλων τῇ εἰσηγήσει τρίτων προσώπων, ἐπιδικούντων τὸν διορισμὸν ἐτέρων φίλων φρονούντων αὐτοῖς διδασκάλων, ἐξ οὗ καὶ ἡ πρακτικὴ ἐκαστοτὲ ἀνωμαλίᾳ ἐν ταῖς ἐνορίαις κατὰ τὴν πᾶσιν καὶ τὸν διορισμὸν αὐτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἄρ'

ἐτέρου ἢ Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆ εἶναι κυρίως εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὰ πρόσωπα τῶν διδασκάλων καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστης ἐνορίας ν' ἀποφαινῇ περὶ τοῦ καταλλήλου ἐν αὐτῇ τῶν διδασκαλικῶν προσώπων, διὰ ταῦτα προτείνει ἵνα τούτεῦθεν ἀναλάβῃ ἡ Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπὴ νὰ ὑποδεικνύῃ εἰς τὰς Ἐφορεῖας τοὺς προσλημβανομένους διὰ τὰς σχολὰς αὐτῶν διδασκάλους, μὴ ἐπιτρεπομένου εἰς αὐτὰς ἵν' ἀπ' εὐθείας διευκαταστήσονται αὐταί, ὡς ἄχρι τοῦδε ἐγένετο, πρὸς τοὺς διδασκάλους περὶ τῆς προσλήψεως αὐτῶν ἐν ταῖς σχολαῖς. — Ἐγκρίνεται ἡ ὡς ἄνω πρότασις, ὑποβαλλομένης σχετικῆς ἐκθέσεως εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον πρὸς ἔγκρισιν τῆς προτάσεως ταύτης καὶ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰ περικείμενα».

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Νικομηδείας ΦΙΛΟΘΕΟΣ

Τὰ μέλη

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχ. Π. ΠΑΠΑΠΑΝΤΙΟΥ

Ἀρχ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Α. ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

Α. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Ἐκ τοῦ ὡς ἄνω πρακτικῆς ἀναγνωσθέντος καὶ ἐγκριθέντος, παμφηφεί καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ, παρόντος καὶ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν ἐπίσης τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλλ. κ. Ἀλ. Ζαχαρίου, γυμνασιάρχου τοῦ ἐν Πέρκιν Ζωγραφείου, ἐξήχεται σαφῶς καὶ ἀναντιλέκτως ὅτι ἡ περὶ διορισμοῦ τῶν διδασκάλων ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων/πόλεως πρότασις δὲν ἐγκυβύβη καὶ ἐν παραβύσῳ ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Σωματείου, οὐδὲ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ διεβιβάσθη πρὸς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ὡς γράφει ἀτυχῶς ὁ ἀγαθὸς «Ταχυδρόμος», ἀλλὰ γενομένη ὑπ' ἐνός τῶν ἀξιότιμων τῆς Ἐπιτροπῆς μελῶν, τοῦ κ. Α. Καζανόβας, ἐνεκρίθη παμφηφεί ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀπουσιάζόντων τῶν ἐκ τῶν μελῶν ὡσχύτως τῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάκιδων κ. Μ. Κλεοβούλου καὶ τοῦ ἐξοχωτάτου ἱατροῦ κ. Ι. Σιώτου, λαβόντων καὶ τούτων ἐγκαίρως πλήρη γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἣν καὶ ἐπεδοκίμασαν, καθ' ὅσον ἡ περὶ αὐτῆς σχετικὴ ἐκθεσις πρὸς τὸ Μ. Συμβούλιον ὑπεβλήθη πολὺ ἀργότερον.

Ταῦτα πρὸς ἐξήγησιν καὶ διασάφησιν τοῦ μυστηρίου, περὶ οὗ ἔγραψεν ἐν τῷ χθεσινῷ αὐτοῦ φύλλῳ ὁ «Ταχυδρόμος». Ὅσον δὲ ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰ δημοσιευθέντα περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἐργασιῶν ἐν γένει τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς τῆς προερχομένης τοῦ αὐτοῦ φύλλου λόγος γίνεται, ἀποκηρύσσονται καὶ ταῦτα ὡς ὅπως φαντασιώδη καὶ ἀνύπαρκτα.

Ἐν τοῖς Παιδικαῖς, τῇ 9 Δεκεμβρίου 1905.

Κατ' ἐντολήν

Ἐκ τοῦ Γραφείου

τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Alia jacta est: ο κύβος ἀνέρριπται. Τὸ νομοσχέδιον τοῦ χωρισμοῦ Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν Γαλλίᾳ, ἐπιψηφισθὲν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν νομοθετικῶν τοῦ Κράτους σωμάτων καὶ κυρωθὲν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, κατέστη ὁριστικῶς νόμος, ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης ἰανουαρίου τοῦ 1906 τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν.

Τοῦ τελικοῦ τούτου καταντήματος μακρᾶς καὶ βιαίας πάλης ὁ θέλων νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ αἷτια καὶ τὰς ἀφορμὰς, ὀφείλει νὰ ἐπισκοπήσῃ τὴν κατὰ τὴν διαρρευσάσαν τριακονταπενταετίαν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐγκαινισθέντος δημοκρατικοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος, καθ' οὗ ἡ μεγίστη πλειοψηφία τοῦ γαλλικοῦ κλήρου, βαθεῖαν τρέφουσα ἀπέχθειαν, δὲν ἔπαυσε παρασκευάζουσα τὸ ἔδαφος πρὸς κατάλυσιν αὐτοῦ, ἐκθύμως ἀείποτε συμπράττουσα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐμφανῶς, μετὰ τῶν ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα δρωσῶν πολιτικῶν μεριδῶν. Καθ' ὅσον δὲ ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ γαλλικοῦ κλήρου, ἐντείνουσα τὴν δυσμενείαν τῶν πλειοψηφούντων ὁπαδῶν τοῦ καθεστώτος κατὰ τε τοῦτου καὶ κατ' ἀντανάκλασιν κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς θρησκείας, ἦν οἱ πολλοί, συγχέοντες, καθίστων ἀλληλέγγυον πρὸς τοὺς ἀδεξίους λειτουργοὺς αὐτῆς — ὑποβοηθοῦντας οὕτω τὸν ἀγῶνα τῶν ἐκ συστήματος πολεμίων πάσης θρησκευτικῆς ιδέας — προὔκάλει τὴν λήψιν περισταλτικῶν κατ' αὐτοῦ μέτρων, ἐπὶ τοσοῦτον ἔδαινεν αὔξουσα καὶ ἡ ὑπὸ ἀντιδραστικὸν κατὰ τοῦ πολιτειακοῦ καθεστώτος πνεῦμα ἐνέργεια τοῦ κλήρου, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὁλονὲν πληθυνομένων μοναχικῶν ταγμάτων (congregations), καὶ ἡ ἀναφανδὸν πλέον κάθοδος αὐτῶν ἐν τῇ πολιτικῇ κοινίστρᾳ κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν ἐκλογῶν, καθ' ἃς ἐξησκέϊτο, ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν πρὸ πάντων πληθυσμῶν, ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως, οὐχὶ σμικρὰ οὐδὲ ἀνωφελὲς πάντοτε ἐπίδρασις ἐν τῷ ταῦτο χρόνῳ, δι' ἀνενδότων προσπαθειῶν καὶ μεγάλων ὑλικῶν θυσιῶν, ἐπεδιώκετο ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων συντηρουμένων καὶ διευθυνομένων σχολῶν πρὸς διάπλασιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῶν νέων γενεῶν. Διὸ καὶ ἡ Πολιτεία, συναισθανομένη ἑαυτὴν σοβαρῶς ἀπειλουμένην ἐν ταῖς θεμελιώ-

δεσιν αὐτῆς θεσμοῖς, προέβη, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐνεργειῶν τούτων, εἰς ἀλλεπάλληλα νομοθετικὰ μέτρα κατὰ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ἄλλα μὲν τούτων διαλύσασα, ἄλλα ἀπελάσασα τοῦ Κράτους, καὶ ἄλλα χαλιναγωγήσασα διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς διδασκαλίας, οὗτινος ἀπήλανον.

Καὶ ἐφόσον μὲν τὰ τῆς Ἑκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης διηύθυνεν ὁ νουνεχὴς καὶ πεπειραμένος Λέων ὁ ΙΓ'. αἱ μεταξὺ Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας σχέσεις, καίπερ ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς περιελθοῦσαι, διετηροῦντο ὅπως δὴ ποτε· διότι ὁ πάπας, ἀναμετρῶν τὰς ὁλεθρίας συνεπειὰς τῆς ὀλοσχεροῦς διαρρήξεως τούτων, πρὸς δὲ καὶ συναισθανόμενος, ἴσως, ἐνδομύχως ὅτι αἱ κατὰ τοῦ κλήρου καὶ τῶν μοναχῶν αἰτιάσεις ὡς ἀναμνησμένων εἰς ἀλλότρια, ἐπὶ ὑπερβάσει τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν δὲν ἦσαν ὅλως ἀβάσιμοι οὐδ' ἀνυπόστατοι, ἐχαλιναγώγει μέχρι βαθμοῦ τινὸς τούτους, ἐπιβάλλων μὲν τοῖς ἐπισκόποις τὴν εἰλικρινῆ ἀναγνώρισιν τοῦ κρατοῦντος πολιτεύματος, παρὰ τὰς μεγαλουργίας καὶ τὰς ἐπικρίσεις τῆς τοιαύτης πολιτείας του ἐκ μέρους τῶν ἀντιδραστικῶν ἐν Γαλλίᾳ στοιχείων, τηρῶν δὲ ἐφεκτικὴν καὶ ἐπιφυλακτικὴν σιγὴν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κατὰ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων ψηφίζομένους περιοριστικούς νόμους. Ἀλλὰ, θανόντος Λέοντος τοῦ ΙΓ'. καὶ ἀρθέντος τοῦ ἐκ Ρώμης χαλινοῦ, ἡ ρῆξις δὲν ἐδράδυνε νὰ προσλάβῃ ἐν βραχεὶ εὐρυτάτας διαστάσεις. Αἱ πολιτικαὶ ἐνέργειαι τοῦ κλήρου καὶ τῶν μοναχῶν ἐπετάθησαν, ἀνεῦ τηρήσεως, ἔστιν ὅτε, οὐδ' αὐτῶν τῶν προσχημάτων διὸ καὶ ἀπηγορεύθη αὐτοῖς ἀπολύτως πᾶσα οἰουδήποτε βαθμοῦ διδασκαλία, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, κλεισθεισῶν τῶν σχολῶν αὐτῶν. Μετ' οὐ πολὺ, διαμαρτύρησις τοῦ πάπα, πρὸς ἅπαντα τὰ καθολικὰ κράτη ἀπευθυνθεῖσα, κατὰ τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἐν Παρισίοις ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, θεωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ὡς πρόσκλησις τοῖς ξένοις πρὸς ἀνάμειξιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Γαλλίας, ἔσχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν διακοπὴν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων, ἀνακληθέντος τοῦ παρὰ τῇ παπικῇ αὐλῇ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας, συνεπῶς δὲ καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις παπικοῦ Νουντσίου. Τέλος, μετάκλησις εἰς Ρώμην, ἐν ἀγνοίᾳ

τῆς κυβερνήσεως, τῶν Γάλλων ἐπισκόπων Lal-
val καὶ Dizon ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως ἀπολογηθῶ-
σιν ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῶν καταγγελιῶν, (τὰς ὁποίας
καταγγελίας, σχετικὰς πρὸς τὸν βίον αὐτῶν,
ἀπὸ ἐτῶν διατυπωθείσας, Λέων ὁ ΙΓ'. εἶχε κατα-
λείψει ἀνεργήτους ἐν τοῖς ἀρχείοις), θεωρηθεῖσα
ὡς μέτρον παραδειγματιστικόν, ἐμπνευσθὲν ὑπὸ
τῶν ἀντιδραστικῶν πρὸς σωφρονισμὸν τῶν φίλα
φρονούντων τῇ Δημοκρατίᾳ ἐπισκόπων καὶ ὡς
παραβίασις τοῦ Κογκορδάτου, ἐχρησίμευσεν ὡς
ἡ σταγὼν ἡ ἐπενεγκοῦσα τὴν ὑπερεκχείλιν
τοῦ ποτηρίου· εἰς ὃ μέτρον ἀπαντῶσα ἡ κυβέρ-
νησις, ὑπέβαλεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἥδη λήγον-
τος ἔτους εἰς τὸ Κοινοβούλιον τὸ νομοσχέδιον τὸ
καταργοῦν τὸ Κογκορδάτον καὶ θεσπίζον τὸν
ὁλοσχερῆ χωρισμὸν τῆς Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἑκ-
κλησίας· ὅπερ, περιβληθὲν, καθὰ ἐρρέθη ἥδη, τὸ
κύριον νόμου, ἐκ 44 ἀρθρῶν ἀπαρτιζομένου, ἔχει
ἐν ταῖς οὐσιωδέστεραις αὐτοῦ διατάξεσιν ἐν περι-
λήψει ὡς ἑξῆς·

α'.) Ἡ Πολιτεία οὐδὲν θρησκευμα ἀναγνω-
ρίζει ἐπισήμως, ἐξασφαλίζει δὲ πᾶσι τοῖς πολί-
ταις τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν
ἀκώλυτον ἐξάσκησιν τῆς θρησκείας των, τηρου-
μένων τῶν περὶ τῆς δημοσίας τάξεως γενικῶν
νόμων·

β'.) Πᾶσα σχέσις καὶ συνάφεια τῆς Πολιτείας
πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν παύει ὑφισταμένη. Ἐπομέ-
νως, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1906, ἡ Πολιτεία
παραιτεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπερ δυνάμει τοῦ
Κογκορδάτου ἐκέκτητο, τοῦ νὰ ὑποδεικνύῃ αὕτη
τῷ πάπᾳ τοὺς πρὸς πλήρωσιν τῶν χρευσουσῶν
ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν ὑποψηφίους, καθὼς καὶ τὸ
νὰ ἐξαιτῶνται οἱ ἐπίσκοποι τὴν διὰ διατάγματος
ἀναγνώρισιν τῶν ὑπ' αὐτῶν γινομένων διορι-
σμῶν πρωτοσυγκέλλων, κληρικῶν τῶν καθεδρι-
κῶν ἐκκλησιῶν, καθηγητῶν τῶν θεολογικῶν σχο-
λῶν, προϊσταμένων ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν (cures).
τοῦντεῦθεν δὲ, ὁ πάπας μένει ἀπολύτως ἐλεύθε-
ρος νὰ διορίζῃ οἷους καὶ ὅσους βούλεται ἐπισκό-
πους, ὅπως καὶ οὗτοι καθίστανται ἀπόλυτοι κύ-
ριοι ἐν τοῖς διορισμοῖς τῶν ὑπ' αὐτοὺς κληρικῶν.

γ'.) Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπο-
χῆς, παύει καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τοὺς ἐπι-
σκόπους καὶ λοιποὺς ἐξονομασθέντας κληρικοὺς
παρεχομένη ἐτησίᾳ ἐπιχορήγησις, καθὼς καὶ ἡ
διὰ τὰς δαπάνας τῆς θείας λατρείας, συντή-
ρησις τῶν ἐκκλησιῶν καὶ λοιπῶν θρησκευτικῶν

καθιδρυμάτων κτλ. ἀνερχομένη ἐτησίως εἰς τεσ-
σάρακοντα τρία ἑκατομμύρια φράγκα χρυσᾷ πε-
ρίπου· ἐπίσης καταργοῦνται καὶ αἱ συμπληρω-
ματικαὶ χορηγίαι αἱ παρεχόμεναι διὰ θρησκευτι-
κὰς ἀνάγκας ἐπὶ διαφόροις τίτλοις ὑπὸ τῶν νο-
μαρχιακῶν καὶ δημοτικῶν ταμείων, ἀνερχόμεναι
καὶ αὗται εἰς ἱκανῶς μέγα χρηματικὸν ποσόν.
Διατηροῦνται μόνον τὰ χορηγήματα τὰ παρεχό-
μενα εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν ἀνωτέρων σχολῶν τῶν
ἐχουσῶν οἰκοτρόφους, τῶν φυλακῶν, τῶν νοσο-
κομείων, γηροκομείων καὶ παραπλησίων φιλαν-
θρωπικῶν καταστημάτων, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς
ἐπιτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ κα-
θηκόντων διὰ τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς·

δ'.) Εἰς τοὺς ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς κληρι-
κοὺς, τοὺς συμπληρώσαντας τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος
τῆς ἡλικίας των καὶ τριακονταετίαν ἐν ἐμμίσθῳ
θέσει, παρέχεται σύνταξις ἴση πρὸς τὰ δύο τρίτα
τῆς τέως μισθοδοσίας των, εἰς δὲ τοὺς συμπλη-
ρώσαντας τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας των καὶ εἰκοσαετίαν ἐν ἐμμίσθῳ θέσει
σύνταξις ἴση πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς μισθοδοσίας των,
ἐὰν ζητήσωσι ταύτην ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς
δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου. Ἐπίσης διατη-
ροῦνται τὰ ἐπὶ τῆς συντάξεως ταύτης δικαιώ-
ματα τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν Προτεσταν-
τῶν καὶ Ἰσραηλιτῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν,
οἵτινες καὶ αὐτοὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὸν νέον νόμον,
καθὼς καὶ τὰ κεκτημένα δικαιώματα τῶν πρὸ
τοῦ νέου νόμου συνταξιούχων.

ε'.) Ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τῶν ἐκ-
κλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων, ἡ μὴ
προερχομένη ἐκ δωρεῶν τοῦ Κράτους, ἐπιστρα-
φησομένων, μεταβιβασθήσεται εἰς ἐκκλησιαστι-
κὰ σωματεῖα (associations cultuelles), καταρτι-
σθησόμενα ἐντὸς ἔτους ἐν ἅπασι τοῖς δήμοις, καὶ
ὀφείλοντα νὰ περιλαμβάνωσι διὰ τοὺς δήμους ὧν
ὁ πληθυσμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 1000 ψυχὰς
ἐπὶ τὸ ὑλάχιστον πρόσωπα, διὰ δὲ τοὺς πολυ-
πληθεστέρους 15—25. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα
σωματεῖα, ἅτινα θὰ δύνανται συνασπίζόμενα νὰ
ἀποτελέσωσι συνδέσμους (unions), καὶ ἅπερ θὰ
διοικῶνται ὑπὸ διοικητικῶν συμβουλίων, ἡ προέ-
δρων, ἐκλεγομένων ἐν ἐτησίᾳ γενικῇ συνελεύσει
τῶν μελῶν, θὰ ἀναλάβωσι τὴν συντήρησιν τῶν
θρησκευτικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν δαπανῶν τῆς
θείας λατρείας· πόροι δὲ αὐτῶν θὰ ᾖσι, πλὴν τῶν
προσόδων τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, τὰ ἐκ

θρησκευτικῶν τελετῶν δικαιώματα, αἱ προαιρετικαὶ συνδρομαὶ τῶν μελῶν τῶν σωματείων καὶ τὰ ἐκούσια κληροδοτήματα.

ς'.) Τὸ Κράτος, ἐκχωρεῖ ἐσαεὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς σωματείοις ἐκείνους ἐκ τῶν ναῶν ὅσοι ἀποτελοῦσιν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐκχωρεῖ ἐπὶ διετίαν τὰ ἐπισκοπικὰ οἰκήματα, ἐπὶ πενταετίαν δὲ καὶ τὰ ἱερατικὰ οἰκήματα ὅσα ἀνήκουσιν αὐτῷ, τὰς θεολογικὰς σχολὰς καὶ τὰ ἐξαρτήματα τούτων· μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης ζητηθήσεται μὲν, καθὰ ἐδηλώθη ἐν ταῖς ἐνώπιον τῶν Βουλῶν συζητήσεσι ἐνοικίον τι, ἀλλ' ἐλάχιστον, ὡς ἐνδείξις τῆς ἐπὶ τῶν κτιρίων τούτων ἰδιοκτησίας τοῦ Κράτους. Εἰς ὅσους δὲ δῆμους, οἱ πολῖται ἀρνηθῶσι νὰ προβῶσιν εἰς καταρτισμὸν ἐκκλησιαστικοῦ σωματείου, ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἐκχωρηθήσεται εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς αὐτῆς περιφερείας· τοῦτ' αὐτὸ ἐφαρμοσθήσεται καὶ ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἐκκλησιαστικοῦ τινὸς σωματείου, ἐκτὸς ἐὰν ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἡ ἐκχώρησις τῆς τοιαύτης περιουσίας εἰς ἕτερον ἐκκλησιαστικὸν σωματεῖον.

ζ'.) Πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ ὀργανισμοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωματείων, εἰς τοὺς ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, τοὺς μὴ δικαιουμένους εἰς σύνταξιν, χορηγηθήσεται ὑπὸ τῶν ταμείων τοῦ Κράτους, τῶν νομαρχιῶν καὶ τῶν δήμων, κατὰ μὲν τὸν 1906 χορήγημα ἴσον πρὸς τὸν νῦν ἐτήσιον μισθὸν τῶν, κατὰ τὸ 1907 ἴσον πρὸς τὰ $\frac{2}{3}$, κατὰ τὸ 1908 ἴσον πρὸς τὸ $\frac{1}{2}$ καὶ κατὰ τὸ 1909 ἴσον πρὸς τὸ $\frac{1}{4}$ ἐξαιρετικῶς, πρὸς δὲ καὶ τὰ ἤδη λαμβανόμενα ἐπιδόματα διὰ τοὺς μικροὺς δῆμους ὧν ὁ πληθυσμὸς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 1000 κατοίκους τὰ χρονικὰ διαστήματα ταῦτα διπλασιάζονται.

η'.) Θεσπίζονται τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς θρησκείας, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν κειμένων νόμων, πρὸς παρακώλυσιν πάσης ἠθικῆς πιέσεως ἐκ μέρους προϋσταμένων πρὸς ὑφισταμένοις, ὑπὲρ ἢ κατὰ, τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, πρὸς μὴ μετατροπὴν τῶν ἐκκλησιῶν εἰς κονίστρας πολιτικῶν ἐνεργειῶν ἐκ μέρους τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν· ἔξω ὅμως τῶν ἐκκλησιῶν ἀπολαύουσιν οὗτοι τῆς αὐτῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ὧν καὶ πάντες οἱ λοιποὶ πολῖται.

θ'.) Κανονιστικὸν διάταγμα συνταχθισόμενον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ χωρισμοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, θέλει διαρρυθμίσει τὰς λεπτομερείας τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, καθὼς καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐν τε τῇ Ἀλγερίᾳ καὶ ταῖς λοιπαῖς γαλλικαῖς ἀποικίαις.

ι'.) Οἱ κατὰ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων προηγουμένως θεσπισθέντες νόμοι παραμένουσιν ἐν ἐνεργείᾳ.

ια'.) Καταργεῖται τὸ Κογκορδάτον, (ὅπερ ἀκέραιον ἐν τε τῷ πρωτοτύπῳ καὶ ἐν μεταφράσει ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23 Ἰουλίου 1904 τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»), καὶ συνεπῶς πᾶσα σχέσις τῆς Γαλλίας πρὸς τὸν πάπαν· ὁμοίως καταργοῦνται καὶ τὰ διατάγματα τὰ ἀφομοιοῦντα πρὸς τὸ Καθολικὸν τὸ Προτεσταντικὸν καὶ Ἰουδαϊκὸν θρήσκευμα.

Παρὰ πάσας ὅμως τὰς συμβιβαστικὰς διαθέσεις τὰς ἐπικρατήσασας ἐν τῇ ἐκπονήσει τοῦ νέου νόμου, παρ' ὅλα τὰ μέτρα τὰ ληφθέντα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ὑποδομήσιν τοῦ νέου ἔργου τῆς αὐτοτελοῦς ἀναδιοργανώσεως τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας, παρὰ τὰς ὑποσχεθείσας τροποποιήσεις τῶν ἄρθρων ἐκείνων ὧν ἡ ἐφαρμογὴ θὰ κατεδείκνυτο ἄγαν δυσχερὴς ἢ καὶ ἀδύνατος, ὁ συντελεσθεὶς ἐπίσημος χωρισμὸς ἀπὸ τῆς Ἑκκλησίας τῆς Γαλλίας, τῆς Γαλλίας τῆς ἀπὸ τοῦ 754 μ. Χ. ἐπὶ Πιπίνου, ἀναλαβοῦσης τὴν προστασίαν τῆς Ἑκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης, τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ Πιπίνου θείσης τὰς βάσεις τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τῶν παπῶν, καὶ ἐκτοτε μὴ παυσάσης, κατὰ τὸ μακροῖον τοῦτο διάστημα, (πλὴν βραχυχρονίου διακοπῆς κατὰ τὴν μετὰ τὸ 1789 ἐποχὴν) νὰ φέρῃ ὑπερῆλάνως τὸν τίτλον πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἑκκλησίας (*fille ainée de l'Eglise*) καὶ νὰ σκέπῃ, ἀπανταχοῦ γῆς, τὰ συμφέροντα ταύτης, νῦν δὲ προκηρυττούσης διαπρυσίως σύμπαντι τῷ κόσμῳ τὸ ἀδύνατον τῆς περαιτέρω ἀρμονικῆς αὐτῆς συμβιώσεως μετὰ τῆς Ἑκκλησίας καὶ διαρρηγνυσούσης πᾶσαν πρὸς ταύτην καὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς σχέσιν, τὸ γεγονός, λέγω, τοῦτο ἐνέχει παγκόσμιον σημασίαν καὶ ἔσται γόνιμον εἰς ἀποτελέσματα οὐχὶ βεβαίως ἐπ' ὠφελείᾳ ταύτης. Τὰ δὲ δυσάρεστα ταῦτα ἀποτελέσματα, ὅλον ἐπιτείνόμενα σὺν τῷ χρόνῳ, δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ πείσωσι πάντας,

ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἔργον ψυχραίου ἐμβριθοῦς διασκέψεως καὶ πεφωτισμένης προορατικότητος ἢ μέχρι τῶν ἀκροτάτων αὐτῆς ὁρίων ἐξώθησις τῆς οὐχὶ ἐξ ἀκραιφνῶς θρησκευτικῶν λόγων προκυνψάσης διαπάλης, ἐξ ἧς μόνοι οἱ ἐκ συστήματος πολέμοι πάσης θρησκευτικῆς ιδέας ἐπωφεληθήσονται, καὶ ὅτι πλανῶνται οἱ ἐλπίζοντες εἰς προσεχῆ ἀνασύνδεσιν, (ἐκτὸς ἀπιθάνου τινὸς ριζικῆς ἀναστατώσεως), τῶν ἅπαξ διακοπεισῶν σχέσεων. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐλλείπουσιν οἱ ἄγαν ζηλωταὶ, οἱ προκηρύττοντες τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς πάλης χρήσιμον, πολύτιμον μάλιστα, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς μέλλουσιν νὰ ἀναζωογονήσῃ τὰ ἐν ληθάρῳ θρησκευτικὰ αἰσθήματα, νὰ κάμῃ νὰ ἀναλάμψωσιν αἱ ἀρεταὶ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν καὶ τῶν μαρτύρων, νὰ παρασκευάσῃ ἐν ἐνὶ λόγῳ νέον θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἐπὶ τῇ προόψει ταύτῃ ἀποφαίνονται περὶ ἀπορρίψεως τῶν ὠφελιμάτων τοῦ νέου νόμου, περὶ μὴ σχηματισμοῦ ἐκκλησιαστικῶν σωματείων, περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ναῶν καὶ κτιρίων, περὶ μὴ αἰτήσεως τῶν ἐκ τοῦ νόμου παρεχομένων συντάξεων καὶ χορηγημάτων, περὶ ἀντιτάξεως βίας εἰς τὴν βίαν. Ἀλλ' αἱ ἐξάψεις αὗται, ἀπόρροια φυσικῆ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, εἶναι ἀπίθανον ὅτι θὰ ἐξέλθωσι τῶν ὁρίων ἀπλῶν ρητορικῶν σχημάτων, βεβαίως δὲ ἐπὶ τέλους θὰ ἐπικρατήσωσι γνησιώτεροι ιδεαὶ περισκέψεως καὶ ἐπιφυλακτικότητος, κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τούτου τοῦ πάπα, ὅστις, ἐν τῇ πρό τινων ἡμερῶν ἀπαγγελθείσῃ προσλαλίᾳ, αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῶν καρδινάλιων, ἀντὶ τοῦ σφοδροῦ φιλιππικοῦ κατὰ τοῦ νέου νόμου, ὃν οἱ πάντες ἀνέμενον καὶ οὐκ ὀλίγοι ἐκ Γαλλίας εἰσηγοῦντο, περιωρίσθη εἰς ὀλίγας ἐπιφυλακτικὰς καὶ μεμετρημένας φράσεις ἀναβάλλων εἰς ἀπώτερον μέλλον ἵνα ποιήσῃται ἐκτενέστερον λόγον· οἷον ἐλ ἀνομολογῶν τὸ ἐπιζήμιον τῶν βιαίων καὶ ἐσπευσμένων ἐνεργειῶν, ἐξ ὧν μόνον μείζων δυσχέρασις τῆς καὶ ἄνευ τούτων ὑπεραρκούντως ἤδη δυσκόλου καταστάσεως θὰ προέκυπτε.

Καὶ πράγματι, διὰ τοῦ νέου νόμου, ἡ ὑλικὴ αὐτάρκεια τοῦ κλήρου, ἡ τοσοῦτον ἀπαραίτητος διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ χαρακτηρὸς του, καταλύεται ἐν Γαλλίᾳ. Αἱ πρόσοδοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωματείων, εἶναι ζήτημα ἂν, μετὰ τὴν πρώτην πε-

ρίοδον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, θὰ ἐπαρκῶσιν εἰς κάλυψιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ κλήρου, κατ' ἀνάγκην δὲ θὰ ᾤσι κατὰ μέγα μέρος ἥκιστα ἀσφαλεῖς, ὡς κυμαινόμεναι, καὶ ἐξαρτώμεναι ἐκ τῆς προαιρετικῆς συνδρομῆς τῶν πιστῶν. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀνάμιξις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου θ' ἀποβῇ λίαν ἰσχυρά· ὁ δὲ συντηρούμενος ἐκ πόρων προερχομένων κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ προαιρετικῶν ἐράνων, εἶναι ἠθικῶς ἀδύνατον νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, ἀνεπηρέαστον ἀπὸ πασῶν τῶν ἀξιώσεων ἢ παρακλήσεων τοῦ συντηροῦντος· πρὸς δὲ ὑπόκειται εἰς συχνὰς προστριβὰς καὶ δυσχερείας. Ἡ ἀδελφότης αὕτη τῆς ὑλικῆς αὐταρκειᾶς θὰ ἀπομακρύνῃ οὐκ ὀλίγους, καὶ δὴ ἐκ τῶν καλῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀπὸ τοῦ κληρικοῦ σταδίου· ἡ δὲ προσφυγὴ, πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν κενῶν, εἰς τὰ μέλη τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, εἶναι ἀδύνατον κατὰ πόσον θὰ ἀποβῇ ἐπωφελὲς εἰς κατευναστικά καὶ συνδιαλλακτικά ἀποτελέσματα. Τὸν ἀντίκτυπον τῆς τοιαύτης οἰκονομικῆς καταστάσεως δὲν θὰ ἀποφύγῃ οὐδ' αὕτη ἡ παπικὴ ἔδρα, διότι εἶναι ἀμφίβολον ἂν οἱ γάλλοι καθολικοὶ, οἱ ὀφείλοντες νῦν νὰ βαστάσωσι τὸ πρόσθετον βάρος ὑπερπεντήκοντα ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων ἑτησίως διὰ τὰς ἰδίας θρησκευτικὰς ἀνάγκας, θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες οἱ κύριοι προμηθευταὶ τοῦ δηναρίου τοῦ ἀγίου Πέτρου.

Πρὸς ταῖς οἰκονομικαῖς ὅμως ταύταις δυσχερεῖαι, πρὸς τῇ μειώσει τοῦ γοήτρου τοῦ κλήρου εἰς τὰ ὅμματα τοῦ λαοῦ ἥτις θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀπωλείας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χαρακτηρὸς ἐπισήμου ἀρχῆς τοῦ Κράτους, ὃν μέχρι τοῦδε ἔφερε καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πασῶν τῶν ἐπισήμων πολιτικῶν τελετῶν καὶ δεξιώσεων ἐν αἷς ἄχρι τοῦδε κατεῖχεν ἐξέχουσιν τιμητικὴν θέσιν, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς ἀναμίξεως εἰς τὴν πολιτικὴν κομματικὴν διαμάχην, καὶ μάλιστα ἐν πνεύματι ἀντιδράσεως κατὰ τῶν καθεστώτων, τὴν ὁποίαν ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν συνίστων τῷ κλήρῳ οἱ μετριοπαθεῖς καὶ ἐχέφρονες, καὶ ἥτις θὰ προελάβανεν ἐξάπαντος τὴν ἐξώθησιν τῶν πραγμάτων εἰς τὸ νῦν σημεῖον, ἡ ἀποχὴ αὕτη, φρονοῦμεν, ὅτι ἐπιβληθήσεται νῦν αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἀνάγκης· διότι τότε μόνον τὰ πλειοψηφούντα δημοκρατικὰ στοιχεῖα τῆς χώρας θὰ συμμετάσχωσι τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωματείων, ὅτε θὰ ἔχωσι, πάντως,

τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ συνεισφοραὶ τῶν θὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς θρησκείας καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, καὶ οὐχὶ πρὸς τροφὴν τῶν συμμάχων καὶ πρακτόρων τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἀντιπάλων. Ἡ προβλεπομένη δὲ αὕτη χειραφέτησις τοῦ κλήρου ἀπὸ τῆς πολιτικῆς δουλείας, ὁ περιορισμὸς αὐτοῦ ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἰδίου προορισμοῦ, κύκλῳ περικλείοντι εὐρύτατον στάδιον πρὸς ἀσκῆσιν τῆς ἐνεργητικότητος του, ἐπενεργῶν βαθμιαίως πρὸς κατεύνασιν τῶν παθῶν, θὰ προκαλέσῃ ἀσφαλῶς σωτήρια ἀποτελέσματα καὶ θὰ ἀντιτάξῃ ἀποτελεσματικὸν φραγμὸν εἰς τὸ ὅλον ἐξογκούμενον ρεῦμα τῆς ἐχθρότητος κατὰ πάσης θρησκευτικῆς ιδέας, ὑπὲρ οὗ ἐγένετο δεξιωτάτη ἐκμετάλλευσις τῆς ἐκτροχιάσεως τοῦ κλήρου ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς θρησκευτικοῦ πεδίου εἰς τὸ ἐπισφαλὲς τοιοῦτον τῆς πολιτικῆς κομματικῆς παλαίστρας.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΛΙΚΑΝΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.

— Τῇ τρίτῃ, 6 ἀρξαμένου, ἐτελέσθη ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὸ καθορισθὲν, ὡς ἐγκαίρως ἐγράψαμεν, ἱερὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Ζαρίφη, καταλιπόντος τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἔγερσιν καὶ διατήρησιν ἐθνικοῦ νοσοκομείου ἐν Σταυροδρομίᾳ ποσόν. Τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμένικῷ πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μνητροπολίται Νικομηδείας, Πισιδείας, Χίου, Σηλυβρίας, Γάνου καὶ Χώρας, Δρυϊνουπόλεως, Βελλῶς σὺν τῷ παρεπιδημοῦντι πανιερ. μνητροπολίτῃ Γρεβενῶν.

Μνητροπολις Νικομηδείας.— Ἐπανῆλθε τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἐκ Νικομηδείας ὁ προνοία τοῦ κυριάρχου ματροπολίτου πρό τινων μνηῶν ἀποσταλὲς πρὸς πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὀρθοδόξων πανιερ. μνητροπολίτης πρώην Μαρωνείας κ. Κωνστάντιος.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.— Τῇ τρίτῃ, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, μεταβάντες εἰς τὴν αὐτοκρ. ρωσικὴν πρεσβείαν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ πρωτόνοταρίου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἰω. Δ. Τανταλίδου διεβίβασαν τῷ ἔξ. πρεσβευτῇ κ. Ι. Ζηνοβιέφ τὰς

πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐημερίας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ εὐσεβεστάτου τσάρου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου Β', οὗ ἤγετο ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτή. — Ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβείᾳ ἐντυχόντες τῷ ἐπιτετραμμένῳ τοῦ Μαυροβουνίου ἡρμηνεύσιν αὐτῷ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ ἡγεμόνος Νικήτα, τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντος.

Χοροστάσια.— Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτισε τῇ δευτέρᾳ, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς, ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ πανηγυρίζοντι ναῷ τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἐν ᾧ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσε τῇ ἐπιούσῃ, 6, κατ' ἔθος ἐπικρατήσαν ἀπὸ τινων ἑτῶν, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, εἰς ᾧ προσήρτηται ὁ ναός.

Ὁφθίκια.— Τῷ πανοσιολ. προηγούμενῳ κ. Χρυσοστόμῳ Λαυριώτῃ, προτάσει τῆς Α. Θ. Π. ἐνεκρίθη ν' ἀπονεμηθῇ τὸ ὁφθίκιον ἀρχιμανδρίτου — Τῷ αἰδεσίμ. προϊσταμένῳ τῆς ἐλληνικῆς ἐν Βοστώνῃ κοινότητος κ. Νέστορι Σουσιλίδῃ ἀπένειμεν ἡ Α. Θ. Π. τὸ ὁφθίκιον α' οἰκονόμου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τῆς δ' αἰδес. προϊσταμένῳ τῆς ἐν Λὺνν κοινότητος κ. Βασ. Λαμπρίδῃ τὸ τοῦ β' οἰκονόμου. Ἀμφοτέρους ἐχειροθέτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Σταυροπηγικαὶ μοναί.— Προτάσει τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Κίτρους κ. Παρθενίου, συστάσει καὶ τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς σταυροπηγικὴν προαγωγὴ τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τέως ἐνοριακῆς μονῆς Μακρυρράχης.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.— Τῇ τρίτῃ, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη τοῖς ἐορτάζουσι πανιερ. μνητροπολίταις Βόσνης καὶ Μαρωνείας, διὰ δὲ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου νῦξάτο τοῖς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Ν. Κοσμᾶ πασᾶ, ἀντιναυάρχῳ, Ν. Σγουρίδῃ καὶ Ν. Δ. Φωτιάδῃ διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου τῷ ὑποστρατήγῳ Ν. Βεγκλίδῃ πασᾶ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τοῖς κκ. Ν. Φερμάνογλου, ἱατρῷ καὶ Ν. Νικολαΐδῃ, πατριαρχικῷ ὑπάλλῃλῳ καὶ διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος τῷ καθηγητῇ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ ἔθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου. κ. Ν. Βούρφ — Τῇ τετάρτῃ, μνήμῃ τοῦ ἐν ἀγίοις Ἀμβροσίου

νύξατο τὰ δέοντα τῷ πανοσιολογ. ἐπιτρόπῳ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συνεχάρη δὲ τηλεγραφικῶς τῷ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας.

Ἀκύρωσις γάμου.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος προέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πρό τιнос ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων τελεσθέντος γάμου τῶν ἐν Χάσκιῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σ. Τ. καὶ Α. Σ. διαπιστωθέντος, κατόπιν ἐρεύνης τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς, ὅτι τυγχάνουσι στενοὶ συγγενεῖς. Εἰσηγήσει δὲ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐπαύθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου οἱ ἐπιτροποὶ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Χάσκιῳ καθὼς συντελέσαντες διὰ τῆς ἐκδόσεως ψευδοῦς πιστοποιητικοῦ πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τιμωρηθέντος δεόντως καὶ τοῦ μικτάρου τῆς ἐνορίας.

Πατριαρχικὴ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ.—Γνωσθέντος ὅτι σπουδαίως ἐμειώθη ἡ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς χορηγία τῶν ναῶν τῆς ἐν Σταυροδρομίᾳ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὁρισθεῖσα ἀντὶ τῶν ἀρθέντων ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς ὑπὲρ τῆς σχολῆς περιεγομένων δίσκων, ἐνεκρίθη ἵνα γένηται κυριαρχικῶς ἡ σύστασις τοῖς διοικοῦσι τὰ οἰκονομικά τῶν ναῶν τούτων, ὀφειλόντων ν' ἀποστέλλωσι τὸ πρὸ πολλοῦ καθωρισμένον χρηματικὸν ποσὸν, ὅπερ ἐλάχιστα βαρύνει τὸ κοινὸν αὐτῶν ταμεῖον. Τὰς πρὸς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολῆν ὑποχρεώσεις τοῦ ἔθνους ἡμῶν οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀρνῆται, ἡ δὲ χορηγία μικροῦ τινος ποσοῦ χρηματικοῦ κατ' ἔτος ἐκ μέρους πολυπληθεστάτης κοινότητος ἐλαττουμένη προκαλεῖ γράμματα ὑπομνησκόνα τὸ κοινὸν τοῦτο καθῆκον.

Φιλόμουσοι δωρεαί.—Δύο φιλομουσίας δείγματα ἐγένοντο γνωστὰ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, ἐγκρινάση νὰ διαβιβασθῶσι μετὰ τῆς εὐαρεσκείας καὶ αἱ εὐχαὶ αὐτῆς τοῖς τὴν ἑλληνοπρεπῆ τῶν ὁμογενῶν παιδευσιν ὑλικῶς ὑποστηρίζουσιν. Ὁ ἐκ Καλύμνου πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νικηφόρος Ζερβὸς, ἀρχαῖος μὲν τρόφιμος τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογ. Σχολῆς, ἐπὶ πολλὰ δὲ ἔτη προϊστάμενος τῆς ἐν Λίβερπουλ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος διατελέσας, ἀνέλαβε τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἀνέγερσιν οἰκοδομήματος διὰ τὴν ἑτέραν τῶν κοινοτικῶν αὐτόθι σχολῶν, δαπανῶν ἐπὶ τούτῳ 500 ἀγγλικὰς λίρας. Ὁ δὲ ἐξ Ἰμβρου ἀξιώσιμος κ. Ἀθαν. Λαγόπουλος, ἐμπορευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, ἠγγεῖλεν ὅτι δωρεῖται τοῖς σχολεί-

οις τοῦ ἐν Ἰμβρῳ χωρίου Σχοινοῦδι, σὺν τῇ ἐρίτιμῳ συζύγῳ αὐτοῦ κ. Μαριάνθῃ 1000 τουρκικὰς λίρας, ὅπως ἐκ τῶν τόκων τοῦ ποσοῦ τούτου (πρὸς 8 τοῖς 100) 80 δηλ. λιρῶν εἰς αἰὲν συντηρῶνται τὰ σχολεῖα τοῦ χωρίου. Ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τοῦδε, τῶν χρημάτων παρ' αὐτῷ μενόντων, θέλει στέλλει τὸν τόκον τοῦτον αὐτὸς τῇ κοινότητι, κατόπι δὲ θέλει καταθέσει ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόκῳ. Ἐκ τῶν 80 λιρῶν, τριάκοντα μὲν μετζίτια ὥρισεν ὁ φιλόμουσος δωρητὴς ἵνα δαπανῶνται κατ' ἔτος πρὸς ἀγορὰν τῶν διὰ τοὺς πτωχοὺς χρῆσιμων φαρμάκων, τριάκοντα δὲ χορηγῶνται κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐφόρων τοῦ Σχοινοῦδιου τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου Παναγίας.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο οἱκοὶ τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Κυζίκου κ. Ἀθανάσιον—Τῇ δὲ τρίτῃ ἐδέξατο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη, προσελθόντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μετὰ τῆς ἐριτίμου αὐτοῦ συζύγου.

Περιοδευνταί.—Τυχὼν τῆς νενομισμένης ἀδείας, ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ θεοφιλέστ. ἐπίσκοπος Σεβαστείας κ. Ἀνθίμος.

Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος.—Τῇ κυριακῇ, μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Σύλλογος οὗτος ἤγε τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πατρωνος αὐτοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, προϊσταμένου τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρόντων δὲ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Πισιδείας, Σισανίου, προέδρου τοῦ Συλλόγου, καὶ Κολωνίας, τῶν πανιερ. Γρεβενῶν καὶ πρ. Βελισσοῦ, τοῦ ἐπιτρόπου τῆς μονῆς Σινᾶ, καθηγητῶν τινῶν τῆς Μ. Σχολῆς, ἱκανῶν λογίων καὶ πλήθους φιλεόρτων, ὡς παρίστανται πάντοτε κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Συλλόγου, πρὸς δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῇ γνώσει τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς διακρινομένων ὁθωμανῶν Ρεοῦφ Γικτᾶ καὶ Μεχμέδ Σαδῆκ, ἐψάλησαν μὲν αἱ νενομισμέναι πρὸς Θεὸν, πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σουλτάνον καὶ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ᾠδαί, λόγον δὲ πανηγυρικὸν ἀνέγνω ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιμανδρίτης καὶ γενικὸς τοῦ Συλλόγου γραμματεὺς κ. Νικόδημος Π. Γ. Νεοκλῆς, θέμα λαβὼν τὴν τονικὴν ρυθμοποιίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μουσικῇ. Ὁ προε-

δρεύων παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπινύξατο ἐν τέλει ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ Συλλόγῳ, προτρέψας τοὺς ἐταίρους ἵνα μὴ παύσωνται ἐργαζόμενοι ἐν ἀγνῶ ἐπιστημονικῷ πνεύματι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ σωματοῦ καὶ συνέχαρην τῷ τε ἀγορητῇ διὰ τὸ καταλληλότατον ἐορτῇ μουσικοῦ Συλλόγου θέμα αὐτοῦ καὶ τῷ διευθύναντι τὸν ἐκ μαθητῶν τῆς Ἑκκλησίας Μουσικῆς σχολῆς χορὸν διδασκάλῳ καὶ λαμπαραίῳ κ. Ἰακώβῳ Ναυπλιώτῃ.

Ἑκκλησία Ρωσίας.

Διὰ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 νοεμβρίου ἀπεχώρησαν τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ τέως ἐν αὐτῇ παρκακθήμενοι ἀρχιεπίσκοπος Τβέρης Ἀλέξιος, ἐπίσκοπος Καλούγης Βενιαμὴν καὶ ἐπίσκοπος Τούλης Λαυρέντιος, ἐκλήθησαν δ' ἀντ' αὐτῶν οἱ μητροπολίται Μόσχας Βλαδίμηρος καὶ Κιέβου Φλαβιανός, οἱ ἀρχιεπίσκοποι Χερκόβου Ἀρσένιος καὶ Βορονέζης Ἀναστάσιος, καθὼς καὶ ὁ πνευματικὸς τῶν ἀνακτόρων πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Γυάντισεφ καὶ ὁ πρωτοπρεσβύτερος τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ Ἀλέξανδρος Ζελοδόφσκις.

Ἑκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Κοινότης Βοστώνης.— Κατὰ τὰ ἐκ Βοστώνης τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης ἐπιστελλόμενα, ἡ ὁμογενὴς κοινότης, ἥς προίσταται ὁ φιλογενέστατος καὶ διακεκριμένος ἐπιστήμων κ. Μ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀνεγνωρισμένη οὕσα ὑπὸ τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτης, κέκτηται νῦν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὃν θέλει ἀνεγείρει λιθοκτιστον μετὰ σχολείου. Ὑποβαλόντος παρὰ τῆς κοινότητος ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ὑπόκειται, τὸν αἶδεσ. πρωθιερέα κ. Νέστορα Σουσιλίδην, ὃς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐν Λὺν κοινότητος

Ἐκ τοῦ νεοτέρου φυλλαδίου τῆς «Νέας Σιών» ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἑκκλησίας Ἀλεξανδρείας μεταφέρομεν τὰ ἑξῆς περὶ τῆς ἐν Μελβούρνῃ τῆς Αὐστραλίας ὀρθοδόξου κοινότητος.

«Ἐν ἔτει 1894, οἱ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ εὕρισκόμενοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἑλληνόφωνοι τε καὶ ἀραβόφωνοι ἀπετάθησαν διὰ κοινῆς αὐτῶν ἀναφορᾶς πρὸς τὸν ἀοίδιμον πατριάρχην Γεράσιμον θεομῶς ἱκετεύοντες ὅπως ἀποσταλῇ αὐτοῖς ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεὺς γινώ-

πρὸς τῇ ἑλληνικῇ καὶ τὴν ἀραβικὴν γλῶσσαν κομίζων δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς σύστασιν ἐκκλησίας ἱερὰ σκεύη, εἰκόνας καὶ βιβλία. Εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐπιστολὴν ἐπηκολούθησε καὶ δευτέρα, συνεπεῖα δὲ τῶν ἐπανειλημμένων τούτων παρακλήσεων τὸ Πατριαρχεῖον ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς ν' ἀποστείλῃ εἰς Μελβούρνην ἱερέα, ἐξ οὗ καὶ προέβη ἐπὶ τὴν χειροτονίαν εἰς πρεσβύτερον ἑνὸς τῶν διακόνων τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος, ὃν ἔκρινε κατάλληλον πρὸς τὴν ἀποστολὴν ταύτην. Νεωτέρω ὁμῶς ἐπιστολῇ τῶν ἐν Μελβούρνῃ χριστιανῶν ἠτεῖτο τὴν ἀποστολὴν εἰ δυνατόν ἐγγάμου ἱερέως, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον ἐπιθυμοῦν νὰ φανῇ κατὰ πάντα ἀρεστὸν τοῖς μακρὰν ἀπωκισμένοις χριστιανοῖς καὶ πρὸς ταύτην αὐτῶν συνειμορφώθῃ τὴν αἴτησιν χειροτονῆσαν αὐτοῖς διάκονον καὶ πρεσβύτερον τὸν Ἀθανάσιον Καντόπουλον, ὅστις καὶ ἀπεστάλη κατὰ μάκρον τοῦ 1898 ἐφοδιασμένος διὰ συστατηρίων γραμμάτων οὐ μόνον πρὸς τὴν κοινότητα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἐπιτοπίους ἀρχὰς προσκαλουμένως νὰ ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν πνευματικὸν προϊστάμενον τῆς ἐν Μελβούρνῃ Ὀρθοδόξου κοινότητος. Ἐκτοτε ἀποκαθίσταται μετὰ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ χριστιανῶν ὀρθοδόξων ἐν Μελβούρνῃ τελεία ποιμένος καὶ ποιμνίου σχέσις, ἣν εὐκαιρίας δοθείσης ἀνεγνώρισε καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Διότι ζητήματος ἀναβαπτισμοῦ ἀναφεύμετος ἐν τῇ κοινότητι ἕνεκα τῶν ὑπὸ ἁγίων ἱερέων ἐξακολουθητικῶς γενομένων βαπτίσεων παίδων ὀρθοδόξων, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντίνος ὁ Ε' ἀνενεχθέντας πρὸς αὐτὸν παρέπεμψεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὡς τὸ μόνον ἀρμοδίον νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. Τόσον δὲ καλῶς ἐχώρουν τὰ τῆς κοινότητος πράγματα, ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Πατριαρχείου, ὥστε καὶ οἱ ἐν ἐτέρᾳ πόλει τῆς Αὐστραλίας, τῇ Σίδνεϋ, χριστιανοὶ, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Μελβούρνῃ καὶ ἀποφασίσαντες νὰ συμπήξωσι κοινότητα καὶ νᾶν, ἀπετάθησαν καὶ οὗτοι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπερ καὶ τούτων τῆς αἴτησιν ἐκπληροῦν ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὸν πρεσβύτερον Σεραφεὶμ Φωκῆν μετὰ πάντων ἐπίσης τῶν διὰ τὸν ἱερόν νᾶν ἀναγκασιούτων σκευῶν, εἰκόνων καὶ βιβλίων.

Αἴφνης ὁμῶς κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1902 ἀνγγέλλεται τηλεγραφικῶς ἐκ Μελβούρνῃς ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Ἀθανασίου, ὅτι ἐπελθούσης δικιρέσεως ἐν τῇ κοινότητι οἱ μὲν ὑπῆκοι Ἕλληνες ἀπετάθησαν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἱερὰν Σύνοδον ζητοῦντες ὅπως ἡ κοινότης μετενεχθῇ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ ὀθωμανοὶ ὑπῆκοι ἑλληνόφωνοι

Συζητουμένων τῶν γεγονότων ἐν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐρρίφθη εἰς μέσον ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἦτο πολλυχῶς ὠφέλιμον τῇ ἀγιωτάτῃ ἐν Ἀνκτολῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐὰν πᾶσι ἀνεξαίρετως αἱ ἐν τῇ διασπορᾷ ἔξω τῶν ὁρίων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων ὀρθόδοξοι κοινότητες ἐξηρ- τῶντο ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Διότι διὰ τῆς τοιαύτης ἐξερτήσεως θὰ ἐξέλειπον μὲν αἱ ἐν ταῖς κτὰ τόπους κοινότησι διχιρέσεις, θὰ ἐξέλειπον δ' αἱ ἐξ αἰτίης τούτων προστριβαὶ μεταξὺ τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, θὰ ἐδημιουργεῖτο σύστημα ἐκκλη- σιαστικῆς διαιρέσεως τῶν ἐν λόγῳ κοινοτήτων εὐτα- κτότερον καὶ τέλος θὰ προτεδίδετο μεῖζον ἠθικὸν γόη- τρον τῇ πρωτοθρόνῳ ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταν- τिनουπόλεως. Αἱ σκέψεις αὗται ἀνεκοινώθησαν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας παρχκληθείσῃ ὅπως ἀξίωσῃ αὐτάς ἰδιαιτέρως μελέτης, ὅταν δὲ πεισθῇ περὶ τοῦ λυσιτελοῦς αὐτῶν ἄρξῃται τῆς ἀναγκαιᾶς

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι νῦν, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει νέων προστριβῶν, τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μεγάλην ἐνέχον σπουδαιότητα, θὰ μελετηθῇ σοβαρῶς ὑπὸ τε τῆς ἐν Κ) πόλει καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἱερᾶς Συνόδου, εὐχόμεθα δὲ νὰ δοθῇ λύσις σύμφωνας πρὸς τὰς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς ἀγιωτάτης ἐν Σιών Ἐκκλησίας διατυπωθείσας σκέψεις».

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχ. περιουσιῶν ἐπιτροπὴ εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν προσεχῇ δευτέραν ἀπὸ τῆς 9ης τῆς πρώτης εὐρ. γενήσεται ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποιήσεις τῶν ἀρχιερατικῶν ἀμφίων τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Λήμνου Διοδώρου. ἅμα δὲ κοινοποιεῖ πρὸς τοὺς πιστωτὰς καὶ κληρονόμους τοῦ μακαρίτου ὅπως ὑποβῶντων ἀρμοδίως τὰς ἀπαντήσεις των, οἱ μὲν πρῶτοι ἐντὸς 3 μηνῶν, οἱ δὲ δευτέροι ἐντὸς 6 ἀπὸ τῆς παρουσίας κοινοποιήσεως.

Σ. Παπαδόκης

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδοδόμενων ἑφημερίδων «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.

Ὁ γραμματεὺς
Ἀχιλλεὺς Γεδεών

Ἰππύριτος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

T. m. 726808